

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.414 van 25 juli 2008
in de zaak X II**

In zake: X die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen:
X,
X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, allen van Georgische nationaliteit, op 26 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 februari 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 25 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 februari 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene, evenals zijn schoolgaande kinderen, sinds januari 2000 in België verblijven, goed geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, deelnemen aan het sociaal en cultureel leven in België, trouwe bezoekers zijn van de orthodoxe kerk, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, getuigenverklaringen en krantenartikels voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat noch betrokkene, noch zijn kinderen, een gevaar betekenen voor de openbare of voor de staatsveiligheid en niet gekend zijn voor enig ander probleem of onaangepast sociaal gedrag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De eerste asielprocedure werd op 19.12.2000 afgesloten met een bevestigende beslissing ‘weigering van verblijf’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 20.12.2000. Betrokkene gaf geen gevolg aan een bevel het grondgebied te verlaten en verbleef van 19.12.2000 tot en met 12.03.2006 illegaal in België.

Op 13.03.2006 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan, deze tweede asielprocedure werd afgesloten op 17.05.2006 met een bevestigende beslissing ‘weigering van verblijf’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 18.05.2006. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn eerste asielaanvraag onredelijk lang duurde. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Ook het indienen van een regularisatieverzoek vormt geen soort “hoger beroep”

tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing. Betrokkene duidt in zijn aanvraag verkeerdelijk de datum van 28.02.2005 aan als eindpunt van de eerste asielprocedure. Bijgevolg dient te worden verduidelijkt dat de duur van de asielprocedures (namelijk 11 maanden en 1 dag voor de eerste asielprocedure en 3 maand en 4 dagen voor de tweede asielprocedure) niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn asielprocedure heeft immers slechts 11 maanden en 1 dag en 3 maand en 4 dagen geduurd en bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst ook herhaaldelijk, doch onterecht, naar personen in een vermeende 'objectief vergelijkbare situatie'. Echter, het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ook de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Voorts kan ook feit dat beide kinderen van betrokkene hier naar school gaan, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bij het argument dat de twee kinderen bijna geen Georgisch meer kunnen lezen of schrijven en dat zij een enorme achterstand zouden oplopen bij een verplichte terugkeer, dient opgemerkt te worden dat betrokkene steeds geweten heeft dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Van 19.12.2000 (na de eerste asielprocedure) tot en met 12.03.2000 en sinds 17.05.2006 (na de tweede asielprocedure) vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, kan niet weerhouden worden daar betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat zijn kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen."

1.3. Tevens wordt hem op 26 februari 2008 een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 17.05.2006."

2. Ontvankelijkheid

2. 1. Bij wege van exceptie werpt verwerende partij de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het gebrek aan concretiseren van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Er bestaat echter geen noodzaak om uitspraak te doen aangaande de opgeworpen exceptie over het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover zijn slechts noodzakelijk als zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn. Dit is in deze zaak niet het geval, zoals hierna zal blijken. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdende het criterium van redelijkheid en proportionaliteit en van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Ter adstructie van zijn middel voert verzoeker het hiernavolgende aan:

« DOORDAT,

De bestreden beslissing van verwerende partij werd vooreerst als volgt gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene, evenals zijn schoolgaande kinderen, hier sedert 2000 in België verblijven, goed geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, deelnemen aan het sociaal en cultureel leven in België, trouwe bezoekers zijn van de orthodoxe kerk, een uitgebreide kennissen- en vriendenkring hebben, getuigenverklaringen en krantenartikels voorleggen, voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9., al. 2 van de wet van 15/12/1980. "

TERWIJL,

- Artikel 9 §3 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. "

* Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat:
'De administratieve beslissing wordt met redenen omkleed. "

- Artikelen 1,2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat:

Art. 1.

Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- *Bestuurshandeling: de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur;*
- *Bestuur: de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- *Bestuurde: elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur;*

Art. 2.

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdt in het criterium van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

(MAST, A. en DUJARDIN, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 49 et 50).

EN TERWIJL,

Met betrekking tot de eerste alinea van de motivering blijkt dat de verwerende partij zich tracht te ontdoen van haar motiveringsplicht door een typeformulering te hanteren.

Verwerende partij volstaat te stellen dat de ingeroepen elementen, namelijk het feit dat verzoekende partij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, werkwilg zijn en zicht hebben op werk, vrijwilligerswerk doen, een woning huren, hun dochter haar eerste Communie in België heeft gedaan, zij al hun rekeningen correct betalen, zij een grote kennissen-en vriendenkring hebben, zij verschillende steunbetuigingen en een petitie kunnen voorleggen, op zich niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoord dat de aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend zonder dat evenwel wordt aangegeven waarom dit dan wel zo zou zijn.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn zulke nietszeggende standaardformuleringen of een stereotiepe motiveringen uit den boze (R.v.St, arrest n° 173.899 van 7 augustus 2007 (in asiel); R.v.St, nr. 42.119 van 2 maart 1993, T.V.R. 1993, 180; nr. 46.381 van 3 maart 1994 (schorsing) en nr. 50.114 van 9 november 1994 (vernietiging); nr. 50.115 van 9 november 1994, T. V.R. 1995, 79; nr. 53.591 van 7 juni 1995, T. KR. 1995, 176),

De beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom deze aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken en komt aldus te kort in haar motiveringsplicht opgelegd door de in het middel aangehaalde bepalingen, Artikel 62 Vw en de artikelen 1,2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bovenvermeld.

(R.v.St, nr. 50.795 van 19 december 1994; nr. 56.991 van 13 december 1995; nr. 57.976 van 1 februari 1996; nr. 58.454 van 5 maart 1996; nr. 59.786 van 24 mei 1996, nr. 98.554 van 28 augustus 2001, T. Vreemd. 2002, 198.)

Bovendien stelt verwerende partij letterlijk dat deze elementen op zich geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken zonder hierbij naar het geheel van die omstandigheden te gaan kijken of te motiveren waarom het geheel van de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken die de indiening van de aanvraag in België verantwoordt.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden 'buitengewoon' zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. (Luc DENYS, syllabus Vreemdelingenrecht, Balie van Brussel).

Er dient een belangenafweging te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in art. 9, tweede lid, Vw. en anderzijds, de min of meer gemakkelijke toepasselijkheid ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval (R.v.St, nr. 58.969 van 1 april 1996, T.V.R. 1997, 29).

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt dus door de gehanteerde motivering manifest haar motiveringsplicht omdat zij bij het niet in aanmerking nemen van de buitengewone omstandigheden niet motiveert waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van het artikel 9.3 van de wet van 1980 en waarom ze niet in aanmerking komen om beschouwd te worden als zijnde buitengewone omstandigheden, terwijl het geheel van deze elementen toch aantonen dat na bijna 8 jaar verblijf van aard zijn in redelijkheid en proportionnaliteit aan te nemen dat het bijzonder moeilijk (niet onmogelijk) is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. (C.E., arrest n° 51813, 28 februari 1995; CE., arrest n° 60962, 11 juli 1996, T.V.R. 1997, 385 CE., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari -februari - maart 2001, n°1 13, 217).

De bestreden beslissing motiveert niet, maar poneert en is dus kennelijk onredelijk.

Het volstaat niet te stellen dat het om "typische" argumenten gaat die een "typisch" antwoord met zich meebrengen : in casu wordt vastgesteld dat hoegenaamd geen motivering wordt gegeven.

Deze vaststelling van totaal gebrek aan motivering met betrekking tot de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden is des te frappanter nu de Belgische Staat bij monde van haar regering, in de regeringsverklaring intussen stelt dat als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard de "prangende humanitaire situatie" en daarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat:

"Bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering kan rekening worden gehouden met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst m.b.t. de kennis van één van de landstalen, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien. In

elk van voormelde gevallen wordt nagegaan of betrokkene geen gevaar betekent voor de veiligheid en openbare orde. " (pagina 35 regeringsverklaring)

Ook al was deze regeringsverklaring niet bekend op het ogenblik van de beslissing, het toont minstens aan dat het geheel van de ingeroepen omstandigheden potentieel uitzonderlijke omstandigheden zijn en deze niet terzijde kunnen worden geschoven zonder enige ernstige motivering, temeer daar in casu een verslag van het lokale bestuur was gevoegd.

Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad deze kennelijk onredelijke motivering te sanctionneren;

EN DOORDAT,

De eerste bestreden beslissing verder motiveert dat :

"Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn eerste asielaanvraag onredelijk lang duurde. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat onder de asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de dienst vreemdelingenzaken, het CGVS en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure. Ook het indienen van een regularisatieverzoek vormt geen soort "hoger beroep " tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing. Betrokkene duidt in zijn aanvraag verkeerdelijk de datum van 28/02/2005 aan als eindpunt van de eerste asielprocedure? Bijgevolg dient te worden verduidelijkt dat de duur van de asielprocedures (namelijk 11 maanden en 1 dag voor de eerste asielprocedure en 3 maand en 4 dagen voor de tweede procedure) niet van aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op Verblijf.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verklaringen van de Minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid van regularisatie van personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet kan op beroepen. Zijn asielprocedure heeft immers slechts 11 maanden en 1 dag en 3 maanden en 4 dagen geduurd en bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de Minister werden vooropgesteld Betrokkene verwijst ook herhaaldelijk doch onterecht naar personen in een vermeend 'objectief vergelijkbare situatie'. Echter het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfssituatie voor de betrokkene mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Ook de loutere vermelding van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels."

EN TERWIJL,

Verzoekers inriepen dat de lange duur waarin verzoekers op een definitieve beslissing hebben moeten wachten met betrekking tot hun eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 met name meer dan 2,5 jaar en de ermee samenhangende graad van integratie een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing aldus voorhoudt :

- hebben verzoekers NOOIT beweerd een lange asielprocedure te hebben gehad en evenmin is de datum van 28/02/2005 als eindpunt van de asielprocedure aangemerkt.
-hebben verzoekers NOOIT beweerd hieruit alleen een verblijfsrecht voortvloeit, wel hebben zij dit gegeven als uitzonderlijke omstandigheid aangemerkt.
-hebben verzoekers NOOIT beweerd dat omdat anderen een verblijfsregularisatie hebben bekomen zij dit ook ipso facto moeten krijgen, enkel hebben zij beweerd dat een onredelijke langer termijn voor behandeling van een aanvraag meerdere keren door de tegenpartij zelf is aangenomen als een uitzonderlijke omstandigheid.

De motivering dienaangaande is dan ook totaal irrelevant, naast de kwestie, niet terzake en antwoordt op geen enkele pertinente wijze op de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheid.

De verwerende partij voldoet daardoor niet aan haar motiveringsplicht.

Dat verzoekers nochtans zeer gemotiveerd deze omstandigheid hebben uiteengezet en de berstrcden beslissing er niet op antwoordt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de haar toegemeten bevoegdheid, zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid, ook niet omtrent de vraag of al dan niet de overheid deze omstandigheid had dienen te beoordelen of niet.

Dat verzoeker zich beroept op de onredelijk lange duur van de behandeling van de eerste aanvraag machtiging tot voorlopig verblijf en daarbij de vergelijking maakte enerzijds tussen de asielaanvragers waarvan de aanvraag wordt behandeld op basis van internationale verplichtingen die België is aangegaan (Conventie van Genève) en anderzijds de personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend waarvan de aanvraag wordt behandeld door de Minister van Binnenlandse Zaken (aanvraag artikel 9.3).

Verzoekers riepen de duur van de behandeling van de aanvraag en de gevolgen (tijdens deze periode hebben verzoekers zich goed kunnen integreren in onze samenleving met als gevolg dat hij ingeval van uitwijzing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden) in die deze lange behandelingperiode met zich meebrengt, die deze beide categorieën in vergelijkbare situaties plaatst: het onderzoek van hun aanvraag heeft een onredelijke termijn nodig gehad met als gevolg dat zij zich goed hebben kunnen integreren in onze maatschappij waardoor een verwijdering een moeilijk te herstellen nadeel tot gevolg zal hebben. Deze twee categorieën van vreemdelingen met een specifiek juridisch statuut bevinden zich de facto ingevolge de duur van de procedure in een objectief vergelijkbare situatie. Bijgevolg zal een ongelijke behandeling van deze twee categorieën van personen een schending inhouden van art. 10 en 11 van de G.W,

Artikel 9 van genoemde Vreemdelingenwet biedt aan de Minister een grote vrijheid om een machtiging tot verblijf al dan niet toe te kennen;

Deze vrijheid van de Minister geeft hem ook de mogelijkheid een aantal criteria publiek te maken op basis van dewelke hij redelijkervijze tot een gunstige beslissing kan overgaan;

Zo meldde de Minister voor Binnenlandse Zaken reeds op 20 augustus 2003 in een persbericht dat "elkeen die het statuut van vluchteling heeft aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kan worden geregulariseerd tenzij betrokkene naar het oordeel van de Minister een gevaar kan betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Op 20 december 2004 hebben de adviseurs van Minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael aan het Forum Asiel en Migraties meegedeeld welk regularisatiebeleid de Minister sinds kort voerde ten aanzien van langdurige asielprocedures, namelijk: "De Dienst Vreemdelingenzaken zal voortaan een definitief verblijfsstatuut toekennen aan personen die asiel aanvroegen voor 1/1/2001 en wiens asielprocedure langer dan 4 jaar, of langer dan 3 jaar

voor gezinnen met schoolgaande kinderen heeft geduurd, tenzij er bepaalde negatieve tegenindicaties in het dossier zitten. "

Intussen zijn deze criteria door de Dienst Vreemdelingenzaken bekend gemaakt op de website van deze dienst in december 2006.

Verzoekers hebben betoogd in de aanvraag dat zij menen derhalve dat uit deze beleidsverklaringen en beleidsopties het « algemeen principe » kan worden afgeleid volgens hetwelke een onredelijke behandelingstermijn bij het nemen van een beslissing door de overheid een basis vormt om regularisatie te verantwoorden en dus een uitzonderlijk motief kan vormen om de aanvraag in België te verantwoorden.

Verzoekers hebben niet, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, de lange asielprocedure ingeroepen, wel de lange behandelingstermijn van hun aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf.

Verzoekers zien hun argument intussen bevestigd door de houding van de verwerende partij en verwijzen naar de nota van de regering waarbij de (onredelijke) lange termijn van de behandeling van de aanvraag 9.3 uitdrukkelijk wordt meegerekend :

"De regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en een prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering). Het criterium m.b.t. de langdurige procedure zoals tot nog toe toegepast hield enkel rekening met een asielprocedure van 3 jaar (met kinderen) of 4 jaar (zonder kinderen). Dit breiden we uit naar 4 of 5 jaar in procedure waarbij de Raad van State en/of 'art. 9,3 oude vreemdelingenwet volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. " (Regeringsverklaring maart 2008)

Verzoekers zien dus niet in waarom de ingeroepen omstandigheid door de verwerende partij niet kon worden weerhouden minstens waarom deze omstandigheid niet diende beoordeeld te worden in hoofde van de verwerende partij.

Deze termijn is onredelijk lang.

Bij vonnis van 02/06/2006 heeft een Kort geding rechter te Brussel immers al gesteld dat de behandelingstermijn van 15 maanden voor een aanvraag conform artikel 9.3 VW een onredelijk lange behandelingstermijn uitmaakt (Kort Geding Brussel, 02/06/2006, RDE, 2006, n° 138, 239). Andere vonnissen gaan in dezelfde richting.

In casu waren verzoekers geconfronteerd met een termijn van 29 maanden, hetzij praktisch het dubbele.

Verzoekers verwezen tevens terecht naar de houding die de verwerende partij aannam inzake regularisatie van illegalen en met name de toepassing van de Wet van 22/12/1999 waarbij conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur de verwerende partij er toe kwam de onredelijke termijn van behandeling in aanmerking te nemen aangezien op deze wijze de integratie van de betrokkenen des te intenser werd (zie het advies van de Franstalige kamer in het dossier n° 1060 2000 0119 00120).

De Minister heeft op advies van de Commissie daarop de regularisatie toegestaan.

Aldus staat vast dat een onredelijk lange behandelingstermijn, of dit nu in de asielprocedure of de regularisatieprocedure het geval is, een basis vormt voor regularisatie en de indiening van de aanvraag in België verantwoordt en een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt zoals voorzien in artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen er tenslotte op dat dit alles samengaat met de vaststelling dat de burgerlijke rechtbanken meerdere malen het niet nemen van een beslissing door de overheid binnen een

redelijke termijn als een fout hebben gekwalificeerd in de zin van artikel 1382 BW die aanleiding geeft tot het betalen van een schadevergoeding in hoofde van de overheid.

Zoals elke burger ontsnapt het overheidshandelen niet aan de controle van de artikelen 1382-1383 (Cass. 7 mars 1963, 1, 744 ; Cass. 23 avril 1971, 1, 752 ; Cass. 13 mai 1982, pas. 1982, 1, 1056 Cass. 19/12/1991, Arr. Cass., 1991-1992, 364, J.T., 1992, 142, concl. Adv. Gen. VELU, J.L.M.B., 1992, 42, observation F. PIEDBOEUF, « L'immunité du juge et la responsabilité de l'état », Rev. Rég. Dr., 1992, 411, observations C. JASSOGNE, « La nécessaire dissociation entre la responsabilité de la personne morale et la responsabilité personnelle de celui-ci qui agit en qualité d'organe de cette personne morale », T.B.B.R., 1992, 60 observations A, VAN OEVELEN; Cass. 10 juin 1994, Arr. Cass., 1994, 594 ; Cass. 20 juin 1997, Arr. Cass., 1997, II, 677, J.T., 1998, 182; POPELIER, P., «De burgerrechtelijke aansprakelijkheid van ministers voor onrechtmatige daden begaan in de uitoefening van de Ministeriële functie», T.B.P., 1999, 5-12; A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, 15° druk, 1999, p 736-754, nrs 771-784).

Zelfs wanneer geen termijn is voorzien voor beslissingname zoals in artikel 9.3 Vw dient de administratie de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen : zie in dit verband J. Stryckmans : « La carence de l'administration en droit beige » in Rapports belges au XII ème congres de l'Académie internationale de droit comparé, Bruxelles, Bruylant, 1985, 198-200 ; Bruxelles, 19 février 1986, R.G.A.R. 1987, n°11207).

2 en een halfjaar is onredelijk lang en dient dan ook voluit in overweging te worden genomen door de administratie bij de beoordeling van de huidige aanvraag wanneer verzoekers het verstrijken van deze termijn en de integratie die er door is ontstaan als buitengewone omstandigheid inroepen.

De bestreden beslissing beoordeelt deze uitzonderlijke omstandigheid NIET in conformiteit met de op haar rustende motiveringsplicht wanneer zij totaal naast de kwestie motiveert en beweert dat verzoeker de regularisatie van andere personen inroept om een eigen recht op verblijf te bepleiten;

De verwerende partij begaat dus een schromelijke manifeste vergissing en de beslissing is aldus behept met een duidelijk gebrek in de motivering en geeft minstens niet aan waarom deze ingeroepen lange termijn geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9§3 van de Vw.

De formele motiveringsplicht vereist dat DVZ antwoordt op alle als buitengewoon aangevoerde omstandigheden, ongeacht of zij terecht of ten onrechte als zodanig werden bestempeld; het volstaat immers dat één van de aangevoerde omstandigheden buitengewoon is, opdat de vreemdeling het recht heeft zijn aanvraag in België in te dienen (R.v.St, nr. 81.827 van 15 juli 1999).

EN TERWIJL verder,

Voor wat betreft de schoolgaande kinderen, beschouwt de verwerende partij dit niet als een buitengewone omstandigheid omdat het een fout in hoofde van de ouder betreft ten aanzien van zijn kinderen om hen scholing te laten volgen in onregelmatig verblijf. De ouder wist namelijk dat de scholing op het Belgische grondgebied slecht tijdelijk was en dat het bovendien gebeurde tijdens hun illegaal verblijf.

Het standpunt van verwerende partij is geheel onredelijk en maakt aldus een gebrekkige motivering uit.

Verzoeker en zijn kinderen hebben uitdrukkelijk gewezen op het gebrek aan talenkennis van de kinderen en het risico aldus belangrijke achterstand op te lopen.

De kinderen, eveneens verzoekers in deze, zijn uiteraard als minderjarige niet verantwoordelijk voor de daden en keuzes van hun ouders en kunnen zich in deze wel degelijk geldig beroepen op het uitzonderlijk karakter van deze omstandigheid in hunnen hoofde. Er is eerder in de rechtsspraak gesteld dat de toestand van illegaliteit voor de kinderen "een constante vorm van overmacht" uitmaakt, "waaraan niet kan worden weerstaan en die bestaat buiten elke wil om van de minderjarige" (zie Arbeidrechtbank, 15^e Kamer, RDE, 2004, n^o 130, pagina 612 met verwijzing naar het arrest van het Arbitragehof 22 juli 2003 inzake illegaal verblijvende kinderen)

De Raad van State besliste eerder al dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het zeer moeilijk maakt voor een kind zowel als voor de ouder om terug te keren naar het land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij een diplomatieke post. (R.v.St, 12 maart 2004, arrest n^o129.228, R.D.E., n^o127, 2004, pp. 68-70 ; R.v.St, 24 mei 2004, arrest n^o 131.652, R.D.E. n^o 128, 2004, pp. 221-224)

*Bovendien moet erop gewezen worden dat het niet kunnen verder zetten van het schooljaar door de Raad van State beschouwd werd als zijnde een ernstig nadeel in de zin van artikel 17§2 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State.
(R.v.St, arrest n^o74880, 30 juni 1998, op. cit.; R.v.St, arrest n^o93760, 6 maart 2001 ; R.v.St., n^o81615, 2 juli 1999, oktober/november/december 1999, n^o106, p.712)*

ZODAT

de bestreden beslissingen genomen zijn met machtsoverschrijding en/of machtsafwending en een schending uitmaken van de aangevoerde wetsbepalingen met betrekking tot de formele motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zij dus geschorst en vernietigd dienen te worden ;

Zij tevens een schending uitmaken van artikel 9.3 van de Wet van 15/12/1980 voormeld in de mate de aangevoerde omstandigheden aldus niet als uitzonderlijk worden aangenomen.

ZODAT:

het middel dus ERNSTIG is, voor wat de beoordeling van de vordering tot schorsing betreft en het middel dus GEGROND is voor wat de beoordeling voor de annulatie betreft. »

3.2. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden kan hij evenwel die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen aanwezig zijn, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Hier beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, m.a.w. of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard. Dit betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- het feit dat betrokkene, evenals zijn schoolgaande kinderen, sinds januari 2000 in België verblijven, goed geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, deelnemen aan het sociaal en cultureel leven in België, trouwe bezoekers zijn van de orthodoxe kerk, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, getuigenverklaringen en krantenartikels voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend; deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980;

- wat betreft het aangehaalde argument dat noch betrokkene, noch zijn kinderen, een gevaar betekenen voor de openbare of voor de staatsveiligheid en niet gekend zijn voor enig ander probleem of onaangepast sociaal gedrag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;

- betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten; de eerste asielprocedure werd op 19.12.2000 afgesloten met een bevestigende beslissing 'weigering van verblijf' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 20.12.2000; betrokkene gaf geen gevolg aan een bevel het grondgebied te verlaten en verbleef van 19.12.2000 tot en met 12.03.2006 illegaal in België; op 13.03.2006 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan, deze tweede asielprocedure werd afgesloten op 17.05.2006 met een bevestigende beslissing 'weigering van verblijf' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 18.05.2006; betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie;

- betrokkene beweert dat de behandeling van zijn eerste asielaanvraag onredelijk lang duurde; ten eerste dient te worden opgemerkt dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen; zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag; de beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure; ook het indienen van een regularisatieverzoek vormt geen soort "hoger beroep" tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing; betrokkene duidt in zijn aanvraag verkeerdelijk de datum van 28.02.2005 aan als eindpunt van de eerste asielprocedure; bijgevolg dient te worden verduidelijkt dat de duur van de asielprocedures (namelijk 11 maanden en 1 dag voor de eerste asielprocedure en 3 maand en 4 dagen voor de tweede asielprocedure) niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000);

- het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid;

- wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen; zijn asielprocedure heeft immers slechts 11 maanden en 1 dag en 3 maand en 4 dagen geduurd en bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt); dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid;

- betrokkene verwijst ook herhaaldelijk, doch onterecht, naar personen in een vermeende 'objectief vergelijkbare situatie'; echter, het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt; overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht;

- ook de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels;

- voorts kan ook feit dat beide kinderen van betrokkene hier naar school gaan, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden; tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is; bij het argument dat de twee kinderen bijna geen Georgisch meer kunnen lezen of schrijven en dat zij een enorme achterstand zouden oplopen bij een verplichte terugkeer, dient opgemerkt te worden dat betrokkene steeds geweten heeft dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen; van 19.12.2000 (na de eerste asielprocedure) tot en met 12.03.2000 en sinds 17.05.2006 (na de tweede asielprocedure) vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf; hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf;

- dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, kan niet weerhouden worden daar betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure; het feit dat zijn kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun recht op onderwijs niet werd ontszegd; dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten; uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf; daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst;

- niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen.

3.3. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980) en dat hij niet als vluchteling werd erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 17 mei 2006.

3.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de beoordeling ervan niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoeker werpt op dat het evenredigheidsbeginsel dient toegepast te worden bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden 'buitengewoon' zijn; dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften (voorzien in art. 9, tweede lid, Vw.) en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepasselijkheid ervan en de ongemakken die deze veroorzaken in een concreet geval; en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus door de gehanteerde motivering manifest haar motiveringsplicht schendt omdat zij, bij het niet in aanmerking nemen van de buitengewone omstandigheden, niet motiveert waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van het artikel 9.3 van de wet van 1980 en waarom deze niet in aanmerking komen om beschouwd te worden als zijnde buitengewone omstandigheden, terwijl het geheel van deze elementen toch aantoonde dat deze, na bijna 8 jaar verblijf, van aard zijn om in redelijkheid en proportionaliteit aan te nemen dat het bijzonder moeilijk (niet onmogelijk) is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft en dat hij niet als vluchteling werd erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 17 mei 2006.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker in casu de schending aanvoert van de redelijkheidsvereiste en het proportionaliteitsbeginsel, dient vooreerst te worden benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003).

Voorts volstaat de vaststelling dat enerzijds, in zoverre verzoeker kritiek uit op artikel 9, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, de Raad zich niet over een op een wetsbepaling geuite kritiek vermag uit te spreken, aangezien hij, als administratief rechtscollege, als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat anderzijds verzoeker verzuimt aan te duiden welke wetsbepaling, die een dusdanige evenredigheidstoets en belangenafweging zou voorschrijven, in casu zou geschonden zijn.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de keuze, die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook, na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Uit de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog, dat gesteund is op een louter poneren van blote beweringen, op generlei wijze een schending van de redelijkheidsvereiste aannemelijk maakt.

Verzoeker maakt evenmin op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. In casu is de gemachtigde van de minister alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangebrachte grieven maken de door hem aangevoerde schending geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker refereert naar een regeringsverklaring waarin wordt gesteld dat de “prangende humanitaire situatie” als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, volstaat de vaststelling dat de Raad geen wettelijkheidscontrole kan voeren op een “regeringsverklaring” en zelfs mocht het nieuwe criterium “prangende humanitaire situatie” reeds toepassing vinden, de verwerende partij niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien, zoals verzoeker zelf opwerpt, deze regeringsverklaring niet bekend was op het ogenblik van de beslissing.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij in zijn aanvraag tot machtiging heeft ingeroepen dat de lange duur van behandeling (van de eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980, met name meer dan 2,5 jaar) en de ermee samenhangende graad van integratie een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt.

In essentie betoogt verzoeker hieromtrent dat hij zich beroept op de onredelijk lange duur van de behandeling van de eerste aanvraag machtiging tot voorlopig verblijf en daarbij de vergelijking maakte enerzijds tussen de asielaanvragers waarvan de aanvraag wordt behandeld op basis van internationale verplichtingen die België is aangegaan (Conventie van Genève) en anderzijds de personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend waarvan de aanvraag wordt behandeld door de Minister van Binnenlandse Zaken (aanvraag artikel 9.3); dat hij de duur van de behandeling van de aanvraag en de gevolgen (tijdens deze periode heeft verzoeker zich goed kunnen integreren in onze samenleving met als gevolg dat hij ingeval van uitwijzing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden) inriep die deze lange behandelingperiode met zich meebrengt, die deze beide categorieën in vergelijkbare situaties plaatst: het onderzoek van zijn aanvraag heeft een onredelijke termijn nodig gehad met als gevolg dat hij zich goed heeft kunnen integreren in onze maatschappij waardoor een verwijdering een moeilijk te herstellen nadeel tot gevolg zal hebben en dat deze twee categorieën van vreemdelingen met een specifiek juridisch statuut zich de facto ingevolge de duur van de procedure in een objectief vergelijkbare situatie bevinden en bijgevolg zal een ongelijke behandeling van deze twee categorieën van personen een schending inhouden van art. 10 en 11 van de G.W.,

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, rekening houdende met het grote aantal aanvragen, die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet werden ingesteld, en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is, een behandelingstermijn van 2,5 jaar niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat verzoeker lange tijd op illegale wijze in België verblijft, zich intussen integreert en de banden met zijn herkomstland verbreekt, is uitsluitend aan zijn eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden als buitengewone omstandigheid.

In zoverre verzoeker in voormeld betoog een schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, dient evenwel te worden benadrukt dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (R.v.St., nr. 128.878, 5 maart 2004; R.v.St., nr. 166.369, 5 januari 2007). Verzoeker laat na dit te doen. Verzoeker vergelijkt zich met een asielzoeker die na een procedure t.b.v.3 of 4 jaar in aanmerking komt voor regularisatie, terwijl hij evenwel niet tot deze categorie behoort.

In zoverre verzoeker van oordeel zou zijn recht te hebben op een parallelle toepassing van de criteria van de regularisatiewet, kan deze zienswijze niet worden bijgetreden. Het betreft hier immers een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zodat de regularisatiewet, zelfs een parallelle toepassing ervan, niet kan worden ingeroepen.

Waar verzoeker in het kader van voormeld betoog verwijst naar persberichten van de minister van Binnenlandse Zaken en naar een regeringsnota volstaat andermaal de vaststelling dat de Raad geen wettelijkheidscontrole kan voeren op een persbericht of een regeringsnota.

Waar verzoeker opwerpt dat er op moet worden gewezen dat het niet kunnen verderzetten van het schooljaar door de Raad van State beschouwd werd als zijnde een ernstig nadeel in de zin van artikel 17§2 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State, volstaat de vaststelling dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken te stellen dat het de vader is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich in casu

evenwel tot het poneren van een loutere bewering en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kinderen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

In casu dient erop te worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Het feit, dat verzoeker zich in essentie beperkt tot theoretische opmerkingen en vage en algemene beweringen en met zijn betoog laat uitschijnen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister, volstaat evenwel niet om de door hem aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Dienvolgens moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissingen genomen zijn met machtsoverschrijding en een schending uitmaken van de aangevoerde wetsbepalingen en beginselen.

Bovendien maakt verzoeker, gelet op voorgaande uiteenzetting, evenmin aannemelijk dat het bestuur heeft nagelaten rekening te houden met alle gegevens en stukken van het dossier en toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissingen onredelijk of disproportioneel zijn.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat van machtsafwending slechts sprake kan zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid, welke haar door de wet is verleend, met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (R.v.St., nr. 115.739, 12 februari 2003). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig juli tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

Ch. BAMPS.